

Οι προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης, όπως παρουσιάστηκαν από τον πρωθυπουργό Α. Τσίπρα, επιβεβαιώνουν ότι ο συμβιβασμός που επιδιώκει με τους δανειστές, με αποδοχή των ευρωπαϊκών συνθηκών, δηλαδή τον πυρήνα των μνημονίων, **θα αφήσει ανέγγιχτες σημαντικές συνέπειες, αλλά κυρίως τις αιτίες της μνημονιακής κοινωνικής τραγωδίας.**

Παρά το διαφορετικό ύφος από τις κυβερνήσεις των προηγούμενων χρόνων που ήταν στρατευμένες στην εφαρμογή των Μνημονίων και την ισοπέδωση των δημοκρατικών ελευθεριών, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εμφανίζεται ενόψει των εκβιασμών της ΕΕ και των δανειστών να απεμπολεί κάθε σκέψη για διαγραφή του χρέους, με τη δήλωση ότι αποτελεί δέσμευση πως θα πληρωθεί το χρέος. Αποδέχεται άνευ όρων τους δημοσιονομικούς στόχους του συμφώνου «σταθερότητας και ανάπτυξης» της ΕΕ. Του συμφώνου που επιβάλλει το καθεστώς επιτροπείας και της έγκρισης του προϋπολογισμού από την ΕΕ, τον προσανατολισμό της οικονομίας στην πληρωμή του χρέους. Την ίδια ώρα δηλώνει πως οι συμφωνίες της ΕΕ είναι εγγύηση προστασίας της κοινωνίας από τα μνημόνια.

Αυτό οδηγεί στην επιλογή για συνέχιση αφαίμαξης της κοινωνίας από το χρέος, αρχικά μέσα από μια συμφωνία-γέφυρα μέχρι τη συμφωνία για μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα πληρωμής του χρέους, δηλαδή διαιώνιση της πολιτικής στην οποία θεμελιώνεται η πολιτική της κοινωνικής λεηλασίας.

Γι' αυτό οι τράπεζες μένουν ανέγγιχτες, ενώ το δημόσιο τις έχει πληρώσει χρυσές, αφού πρώτα χρεοκόπησαν. Γι' αυτό η κατάργηση της ασυλίας των στελεχών του ΤΑΙΠΕΔ δεν συνοδεύεται από τη δέσμευση για κατάργησή του. Γι' αυτό σαν ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου δε θεωρείται από την κυβέρνηση οι ιδιωτικοποιήσεις, αλλά αυτές που γίνονται με ακραία σκανδαλώδεις όρους.

Υιοθετούνται οι ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί, ένα εργαλείο που μόνο νεοφιλελεύθερη πολιτική μπορεί να δώσει. Την ίδια στιγμή πέρα από το «κυνήγι στην φοροδιαφυγή» δεν προτάσσει την αύξηση των απαράδεκτων φορολογικών συντελεστών για το κεφάλαιο, ούτε την κατάργηση της νομοθεσίας των off-shore εταιρειών, ούτε τη μείωση των στρατιωτικών δαπανών, που ήταν από τις βασικές πηγές που ο ΣΥΡΙΖΑ υποστήριζε προεκλογικά ότι μπορούν να βρεθούν λεφτά. Η κατάργηση του ΕΝΦΙΑ θα κριθεί όταν δούμε πού θα προσανατολίζεται ο φόρος που θα τον αντικαταστήσει. Αναπόφευκτα λοιπόν στις προγραμματικές δηλώσεις δεν περιλαμβάνονται οι απόλυτα αναγκαίες για την στοιχειώδη λειτουργία αυξήσεις των δαπανών για την παιδεία, την υγεία, τα ασφαλιστικά ταμεία και τους δήμους, αντίθετα σαν στόχος τίθεται η ακόμα μεγαλύτερη μείωση των δημοσίων δαπανών.

Η δήλωση ότι το μνημόνιο τελείωσε παραβλέπει ότι υπάρχουν και ισχύουν οι 400 περίπου εφαρμοστικοί νόμοι που ρημάζουν τις ζωές των εργαζομένων, αλλά και η υπαγωγή στις ορέξεις των δανειστών του δημόσιου πλούτου με το αγγλικό δίκαιο.

Σε αυτές τις συνθήκες τα μέτρα του προγράμματος Θεσσαλονίκης, όπως ονομάστηκε, είναι τα πρώτα που κουτσουρεύτηκαν. Οποσδήποτε είναι θετική η επαναφορά της 13ης σύνταξης για τους συνταξιούχους κάτω των 700 ευρώ, αλλά η επαναφορά στο βασικό μισθό στα 751 για όλους παραπέμπεται για το μέλλον. Δεν ακούστηκαν δεσμεύσεις για επίδομα ανεργίας σε κάθε άνεργο, όταν σήμερα δεν το παίρνει ούτε το 10%. Οι υποσχέσεις για παροχές σίτισης, στέγασης, ρεύματος, σίγουρα είναι θετικές, αλλά για να ζήσουν σαν άνθρωποι όσοι χτυπήθηκαν από μνημόνιο, θέλουν δουλειές και η κυβέρνηση υπόσχεται μόνο επισφαλή εργασία μέσω προγραμμάτων της ΕΕ.

Η αποκατάσταση των απολυμένων από το δημόσιο δεν είχε σαφή θέση για τους εκπαιδευτικούς, τη μεγαλύτερη κατηγορία, όπως ασαφείς είναι και οι εξαγγελίες για την εκπαίδευση, το ασφαλιστικό και την δημόσια υγεία.

Το άνοιγμα της ΕΡΤ και η επαναπρόσληψη όλων μετατίθεται μέχρι να ψηφιστεί νέος νόμος που θα ξεκινάει από μηδενική βάση, πράγμα που ισχύει και για τον κόσμο που δουλεύει εκεί και απολύθηκε. Σαφής είναι η αναφορά όμως στην αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων χωρίς ξεκαθαρίζεται πως γίνεται να μην είναι εργαλείο μισθολογικής καθήλωσης, κατηγοριοποίησης και πειθάρχησης.

Η υπόσχεση για την ιθαγένεια περιορίζεται μόνο στα παιδιά δεύτερης γενιάς, δεν απλώνεται στους γονείς, ενώ δολοφονικός φράχτης του Έβρου, η Frontex, και τα ντροπιαστικά για κάθε πολιτισμένη χώρα στρατόπεδα συγκέντρωσης παραμένουν. Καμιά αναφορά στην ανάγκη κατάργησης του Δουβλίνου II. Όλα μετατίθενται για όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση θα οργανώσει μια συνάντηση των κρατών μελών όπου θα συζητήσει και θα αντιμετωπίσει το μεταναστευτικό.

Κορυφαία αιτήματα του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος δε βρήκαν τη θέση τους στις κυβερνητικές εξαγγελίες, από τη διάλυση των ΜΑΤ-ΔΙΑΣ-ΔΕΛΤΑ και των χρυσαυγίτικων θυλάκων σε αστυνομία και κράτος μέχρι την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και κάθε χαρατσιού και από την κατάργηση των νόμων για τα ΑΕΙ και το νέο λύκειο μέχρι την αποκατάσταση του πανεπιστημιακού ασύλου.

Οι αναφορές στην «πολυδιάστατη» εξωτερική πολιτική, εντός του πλαισίου του ΝΑΤΟ και

της ΕΕ, δεν κρύβουν μόνο την απόφαση του «ανήκουμε στην Δύση», αλλά και την συνέχιση του αντιδραστικού άξονα Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ στον οποίον τόσο επιμένουν οι ΗΠΑ.

Τα μνημόνια συμπυκνώνουν την πολιτική της άγριας λιτότητας των ιδιωτικοποιήσεων, διάλυσης των εργασιακών σχέσεων, κατάργησης του δικαιώματος για όλους χωρίς εξαιρέσεις στις κοινωνικές υπηρεσίες και τσάκισμα των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Μια στρατηγική να φορτωθεί το κόστος της καπιταλιστικής κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων και της κοινωνικής πλειοψηφίας. Δεν αντιπαρατίθεται κανείς στην πολιτική αυτή με όρκους πίστης στην «Ευρώπη», την «εθνική σωτηρία» και την «κοινωνική συναίνεση» που συσκοτίζουν τον ρόλο των τραπεζιτών και των δυνάμεων του κεφαλαίου, αλλά και της ίδιας της ΕΕ, διαδίδοντας την αυταπάτη ότι είναι «εταίροι» και ότι «θα πειστούν» από την «σκληρή διαπραγμάτευση», όπως λέει η κυβέρνηση.

Χωρίς ρήξη με τους δανειστές, χωρίς μονομερείς ενέργειες με στόχο τη διαγραφή του χρέους και την αναγκαία ρήξη και έξοδο από ΕΕ-ευρώ, δε θα περισσέψουν ούτε κονδύλια για παιδεία και υγεία, δε θα υπάρχει χώρος για την προστασία του φυσικού πλούτου και των δημόσιων υποδομών, δε θα είναι ιερές και απαραβίαστες οι ελευθερίες και τα δικαιώματα του λαού.

Αυτός ο δρόμος μπορεί να επιβληθεί από το εργατικό και λαϊκό κίνημα, οργανωμένο και μαχητικό, που θα επιβάλλει τη λαϊκή βούληση και μέσα από την αντικαπιταλιστική ανατροπή, ώστε να δικαιωθούν οι ανάγκες των εργαζόμενων και του λαού με σταθερότητα και χωρίς πισωγυρίσματα.

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.